

et Tangu pääd üksna agrasels läks. Hoopis arast astus ta vastase tappa. Naene oli teda lääkinud, õige vali olla. Aga ole sa seda, kui süda sees on, nii pehme, nagu wõi suisel päikese paistel. Ometigi — katset pidi tehtama. Eks Truuta olnud ju teda varitsemas.

„Hm, hm! Külla herra, meie olime juba eile õhtu teie ukse taga —“

„Oh, pai isand, ma olen kutsunud ja nikkastasün jala ära! Walutab foledaste!“ „Ah, uih, mis walus!“

„Uu, ui, armas herra! Jäh, muidugi, see paneb hingi sinni! Hm, wist teie kutsusite, kui meie tesserwiiset katki lõite? Kahju, lõit on puru! Mu naene arvab, küllap teie ikka seda kahju äratasute“ —

„Kuidas? Mõina? Ei, eladeski!“

„Oi, näe, ka see kena waage puru tükkideks maas! Mõu naene soovib, et kui teie ehet nii häär oleksite, et, kui teie ehet nüue —“

Aga sähärdune äeri-wäeri ümber palawa pudru suuramine oli otse kohे Truuta loomu ja tahtmise vastu. Otsegu falkun lohises ta omas poollagimind tuhvlides sõjaplatstile ja wissas kohे kareda küsrimise pommina wastalise vastu:

„Kas märsjate, ehet ei?“

Kas oli siil keegi inimene maailmas, mõistlik mees wõi nägus naene, noor ehet wana, kes emand Tangu wihas nää, sätendawa silma ja ähvardawalt

töötetud kae oleks näinud, ilma et julgust oleks kautanud? Hr. Rahuleid'il ei olnud mitte julgust, viha pärast wahutawa emasele Tang'ile vastu hääkata. Temalt wöttis imeline, tajane hirm wõimust.

„Noh, olen ma katki teinud, eks ma siis issa märsja ka,“ ütles ta wenitawalt. „Aga mis see tühj siis mässab?“

„Mitte palju alla kümme rubla! Aga mis see siis on? Noh, eks waata imet!“

Nende sõnade juures fistus ta hoobiga teise haige jalalt enese rätiku ära.

„Kust teie seda wõtsite? Küda teie tohite mu asju wõtta?“

„Oh, pai madam andekstage! Ma olen omale haiget teinud ja panin töölis kraani juures seda falksu haawa jahutuseks päale.“

„Kraani juures? Nii läheb issa keraamaks! Teie see siis olitegi, kes kraani lahti jätnud? Kõit tööb ujub ja alt herra Mölling saatiks ülesse teatlema, tema laest sadada nagu pilwest ja nõuab 100 rubla kahju tasumist tema wiga saanud mööblite eest. Seda peate ka maksma!“

„Kallis aeg!“ oigas ehmatand hr. Rahuleid. Küda pööritas tal sees.

„Kas tahate maksta wõi ei?“